

Preu 2 cuartos.

ADMINISTRACIÓ.

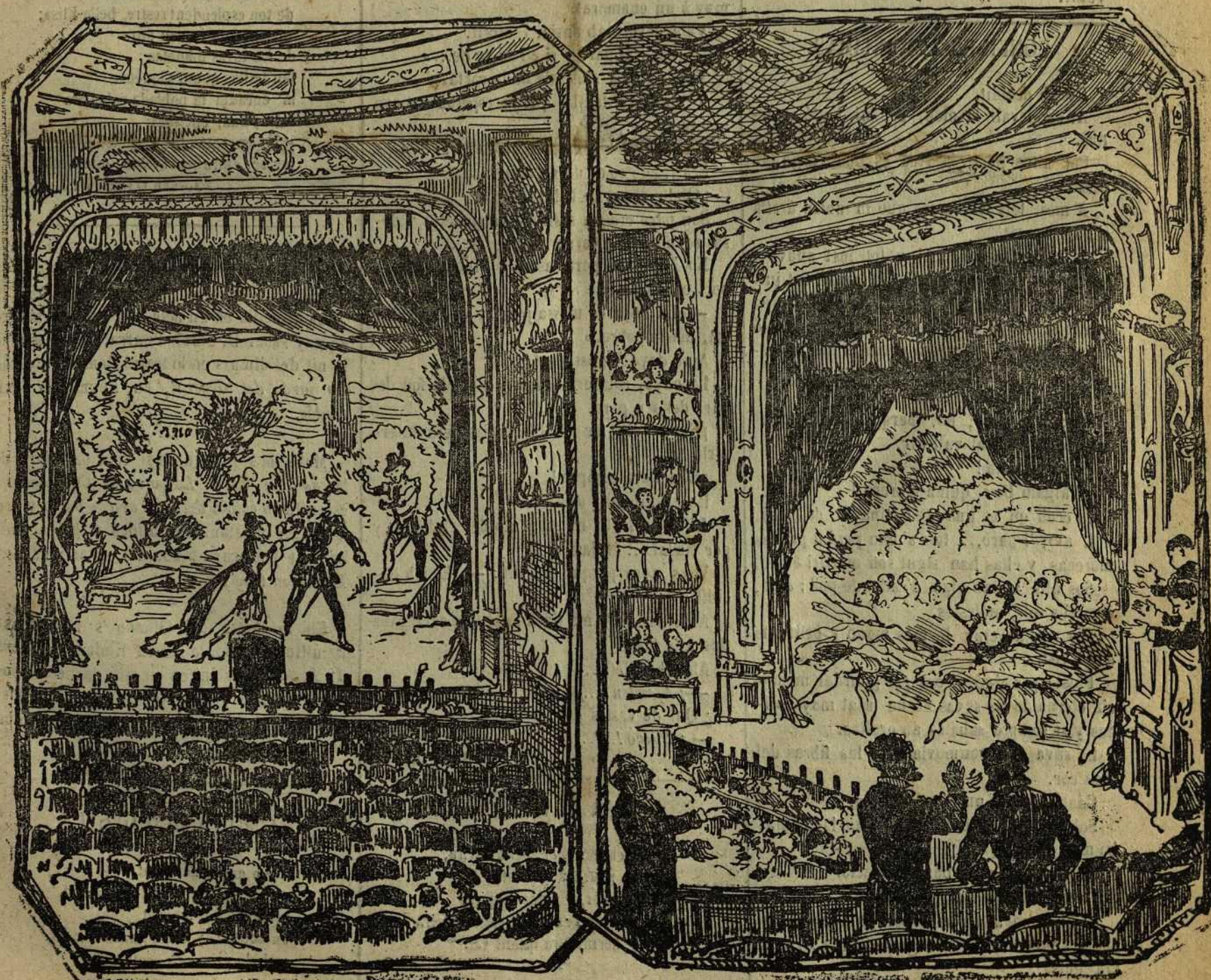
RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA

REDACCIÓ.

SEMOLERAS, 5, ENTRESSÚCLO.

Preu 2 cuartos.

TEATROS.

PARALELO.

ADVERTENCIAS.

Está en premsa l' almanach de *La Gorra de cop* que contindrà á mes de xistosos articles, qüentos, epígramas, cantarelles, etc., y una infinitat de caricaturas.

A tots los suscriptors per un any se'ls regalará dit almanach.

S' ha agotat la segona tirada del primer número de *La Gorra de cop*. Aixó vol dir que 'ls que no tinguin los números successius se donguian presa si no 's volen quedar sense.

En la Administració trobarán los números 2, 3 y 4 que valen, per are, dos quartos.

S' admeten suscripcions á quatre rals trimestre dintre de Barcelona y á cinch rals á fora, pagant per adelantat.

Preguem als Srs. Corresponsals de fora no s' adormin y liquidin á la major brevetat.

CONFIDENCIAS INTIMAS.

Estich decidit.

Al capdevall lo mon, per mi, no té atractius.

Per altre part, la vida es una carga tan pesada....

A mes, tots los llassos que m' unian á ella s' han trencat.

Jo estimaba un angel y tot just anava á rebre las primeras emociones d' amor, tot just m' habian dit sos ulls que sí, despres d' una continua, llarga y constant lluita de ma passió ab sa fredor, s' interposá entre 'ls dos lo destino....

Sempre 'l destino....

Nó; 'l destino, no, porque l' he perdut també; la fatalitat vull dir.

¡Era morena!

¡Valgam Deu, quina morena!

Jo creh qu' es una predestinació de rassa.

L' avi, 'l pare,... tots s' han perdut per las morenas, y ellas han sigut son martiri etern.

Sos ulls tenian algo d' ulls de poll; eran, com ells sols, molestos.

Sas orelles eran lo mes mono y petit que s' ha vist.

Potser per aixó y com per guardar memoria eterna de las sevas no he usat may botinas y si sempre sabates ab orelles.

La seva veu conmovia totas las fibras del meu cor.

Cantaba com un angel qu' era.

Sobre tot, quan estabam sols, me las cantaba molt claras.

Habia rebut molt bona educació.

Potser massa.

L' hi demanavau un favor y, si no vos lo podia concedir, vos lo negava d' una manera tan dolça...

Perque tot' ella era dulsura.

Se deya Esperansa....

Per aixó, tal volta, apesar de que m' habia desdenyat al primer embit, no vaig desmayá y... esperava....

¡Diuen que la esperansa es verda!...

Mentres vaig alimentarla fou per mi de color de rosa.

Un dia, un dematí, la minyona m' entrá, avans d' aixecarme, lo xocolate, com es costum inmemorial en la familia.

Endormiscat com estava m' freguí 'ls ulls al sentirme despertar y ab lo colse vaig jirar la xicra.

Al soroll giri la vista y mos ulls distingiren en lo plat, barreijat entre secalls, un paper blau plegat en forma de carta que nadava en un mar de xocolate.

Ab convulsa mà vaig agafarlo y precipitadament l' obrí sens cuidarme de las gotas de xocolate que tenyan los blanchs llansols.

Es precis que hos diga que, feya dos dias, m' habia decidit (perque jo soch molt decidit) á escriure una carteta á la Esperansa meva fent una confessió en retgla.

Lo paper que acabava d' obrir era una contestació. ¿Com ho sabia?

Lo cor m' ho deya y 'l cor no ha enganyat may á un enamorat.

Vaig devorá ab ansia, l' escrit.

—«Parli al pare y si ell hi ve be...»

Veus aquí la síntesis de la carta.

Y veus aquí tambe que la esperansa meva no era verda.

Pero tampoch era de color de rosa.

Era.... de color de xocolate.

¡Oh! ¡disort de l' home!

Son pare era un sastre y va cometre 'l desastre de despaxarme 'ls papers....

No 'ls papers pera casarnos, sino un passaport en retgla.

—«La noya es massa jove y voste, sobre tot, massa pobre.»

Aixó deya 'l passaport.

La noya, com era tan ben educada fou del paré del seu pare.

¡Si 'n vaig fer de diligencias pera enter-nirla!...

¡Ella dura sempre!...

Ha passat mitj any.

L' hi ha sortit un sargento de carabiners y per Nadal.... bodas.

Veus aquí porque he dit: —«Estich decidit.»

Al alcans de la ma tinch la pistola carregada fins á la boca.

Also 'l gallet....

—¡Apunten!...

¿Qui de vostés diu:

—¡Fuego!...?

M. PALÀ.

A ELVIRA.

Al contemplar, bella Elvira,
lo teu rostre angelical,
lo meu cor d' amor suspira;
puig qui envers ell l' esguart gira
veu l' hermesura quant val.

Per mi tos ulls son estrelles,
la teva boca una flor,
las tevas galdas tan bellas
unas badadas pomsellas,
y ton cabell n' es fil d' or.

Com neu blancas son las mans,
y ton parlar dols y fi
se sembla á n' aquells bells cants,
que 'ls aucells, pel prat, galans
entonan de bon matí.

Jo no Elvira te diria
sino serafí amorós;
jo lo nom que 't donaria,
pe 'l que patesch nit y dia,
fora Mare de 'ls Dolós.

¡Bella Elvira!... sens recel
traume ja d' aqueix patí;
fesho, que t' ho prech pe 'l cel.
de donarm' lo que ab anhel
espero: qu' es un dols sí.

JOAQUIM COMABELLA Y GUILERA.

A ELISSA.

M' encanta l' hermosura
de ton esplendent rostre, bella Elisa;
m' encanta la meu pura
de las tevas manetas
tan bellas quant xiquetas;
m' encanta ta poblada cabellera
rossa, fina, encisera;
y m' encantas tú, angélica donzella,
per sé, entre maravellas, maravella.

JOSEPH GARRIGA Y LLIRÓ.

REVISTA.

La comedia en un acte, del insigne mestre en gay saber D. Serafi Pitarra, que s' estrená la nit del dimars en lo teatro Romea. titulada *Lo jardí del General*, ha tingut un éxit ruidós.

Molts nos preguntan si som partidaris de las as ó de las es. *La gorra de Cop* escriu y escriurá en catalá del que ara 's parla y preferirá ser constant en sa idea y propaganda ans que guanyar un accésit, ni arribar á ser *Mestre en Gay saber*.

En lo teatro del Olimpo s' ha estrenat, l' últim dijous, la pessa titulada: *Misteris d' hostal*, y eslan en ensaig las comedias: *Firas y festas* y *Un pis per llogar*. Nos plau la protecció que 'n dit teatro troban los autors catalans.

A MON AMICH GESTUS.

Ab molta necessitat,
segons se veu, nos demanas
invocant á l' amistat
un consell, y sense ganas
soch lo primé en contestat.

Questió molt trascendental
es, noy, la del casament,
puig si després te va mal,
diràs, igual qu' altres cent:

— «Fulano es un animal...»

«Potsé hauria anat milló
si jo no l' hagués cregut».

Y en aquesta questió,
amich Gestus, se 'm acut
que pagaré 'l pato, jo.

A mi 'm sembla, que la vella
te convé, per tant honesta,
per alló de la capella,
per ser per la casa llesta
y i més per no ser donzella.

Així no 't carregará
ab las armas, distintiu
dels casats; se morirá
ans que tú, tindrás xulu
y llavors... ¡vinga gosá!

Aixó 's lo que jo faria
en lo teu lloch, amich Gestus:
ho deixas si t' agravia...
y com per ara estém llestus
salut y hasta un altre dia.

M. BUSQUETS Y O.

LO BARBER D' ALMOSTER.

(CUENTO FANTASTIC).

Conclusió de la primera part.

Al endemà, tot lo poble estranyaba que,
á las nou del dematí, la barberia fos tan-
cada.

Ningú sabia á que atribuirho, majorment
essent la costum del barber obrir á las sis del
dematí tots los dias d'hivern y á las cinch á
l' estiu.

Així es que tothom hi deya la seva.

Alguns vehins mes curiosos s' habian atre-
vit á trucar á la porta inutilment puig ningú
responia.

S' habia format un grupo numerós de gent
en lo carrer comentant lo fet cada hù á sa
manera.

Com tothom consideraba al barber un infe-
lis, incapás de fer mal á ningú, ningú alinà,
ni remotament, la causa de lo que cridaba sa
atenció.

Com las relacions del galan ab la dona del
barber s' habian fet molt populars, gracias á
la cansó, eterna pesadilla del barber, y gra-
cias també als bons oficis de las comares del
barri, tothom la daba en sospitar una cosa
talment distinta que 'ls successos posteriors
sellaren mes y mes en la opinió pública.

A las deu permaneixia la porta tancada per
lo que la autoritat, prenent cartas en l'
assumplo, disposá una visita á la casa y ab
totas las formalitats legals trucaren los agut-
sils amonestant als moradors de la mateixa,
per tres vegadas, obrissen al rey; disposant
al fi fós oberta la porta per un facultatiu en
presencia de 'ls corresponents homes bons que
penetraren en la casa junts ab los de la jus-
ticia.

La botiga estava en son estat normal: en
las rejolas se notá certa humilitat índici d'ha-
ber sigut rentadas recientment.

Sia falta de perspicacia, ó lo que 's vulla,
es lo cert que ningú pará atenció en eixa cir-
cunstancia.

Passaren despres los de la justicia á las
restants habitacions, registrantlas minuciosa-
ment; notantse que 'l calaix ahont lo barber
guardaba son caudal estava obert y comple-
tament vuit.

En lo llit de 'ls dos esposos se coneixia
*haberhi dormit dos personas que debian ser lo
barber y sa muller.*

Visitadas já todas las dependencias passaren
al jardí.

Aquella nit habia plogut y no 's notá de
particular mes que las senyals d'uns peus.

Tornantne la justicia á la botiga s'alsá un
acta de la diligencia que s' acabava de prac-
ticar y 's formá inventari de 'ls bens mobles
del barber, firmantne lo jutge, homes bons y
agutisil, de tot lo que doná fé l' escribá.

Sortiren, tancaren las portas, y las sella-
ren y lacraren.

A fora, 'l carrer quedaren los grupos de
vehins que comentaban lo fet, anyadinhi cada
hù lo que millor l' hi pareixia de sa cullita
propia.

Com de las diligencias practicadas, y de
las que 's practicaren mes tart, no resultava
rés enterament, ni s'averiguá 'l paradero del
barber y sa muller ni 'l de 'l galan de la can-
só, de qui tothom s'ocupaba, comentant sa
desaparició y fen ressaltar la circumstancia de
coincidir ab la de 'ls dos esposos, se tirá terra
al assumpto y, als pochs mesos, la casa es-
tava altre cop ocupada.

La popular cansó del barber no s' habia
oblidat del tot sino que, al contrari, 's feu
mes interessant puig s'augmentá ab algunas
posadas mes.

(Fi de la primera part.)

(Seguirá.)

M. PALÀ.

LA EX-XICOTA MEVA.

Un dia la vaig veurer mes hermosa
que no en l'arbre la flor de la magrana;
vaig veurerla mes fresea y mes galana
que no al miij del roser la tendra rosa.

Vaig veurerla mes bella y mes xamosa
que no al miij del istiu pintada plana;
vaig veurerla mes pura y mes ufana
que no del encés sol la llum joyosa.

Vaig veurerla, seguir-la y estimarla;
guaytava son balcó foll d'alegría;
¡no'n feya pochs de passos per trovar-la!...
espatllava unas botas cada dia.

Mes quan vaig declararmhi, ella ab catxassa
per paga va donarme una carbassa.

J. G. Y LI.

LITERATURA DE CARRERÓ.

Baix tal epígrafe, comensem én aquest número
y continuarem en los sucesos, fins á apurar la
materia, una série d' apuntacions, copias de tots
los retols, anuncis, etc. etc. que 's fassin nota-
bles per sa redacció:

¡Llarga es la tasca; pero, siguemhi!

En lo carrer de San Pau, barberia, s' hi lle-
geix per duplicat un lletrero que diu:

«La juventud y el gusto.»

El gusto sobre tot.

En un aparador d' una fotografia del carrer
de l' Hospital:

«Se retrata nublado!»

Allá aniran los serenos y 'ls aficionados al mam.

En la plassa de Cerdá.

«Carniceria.»

¡Horror!

En lo carrer de Ponent.

Comadrona

á provada por el Real Colegio

de medicina

de este Ciudad.

Suposem que no va ser examinada d' orto-
grafia.

Encants:

«Objectes d' viatge...»

L' autor d' aquest retol promet en la literatura
catalana per la facilitat ab que maneja nostra
llengua.

Sonets.

A FULANA.

Ple de pols desde 'ls peus fins á la boca
vineh de defendre 'l Nort per dos monarcas:
estripat, magre, brut, farcit de marcas
y tot jó masegat, com una coca.

Mes... soch tan desgraciad que sempre 'm toca
(des que vareig fugir de 'ls tontos carcas)
haber de dormir sota de las barcas
en uns llits y cuixins de viva roca.

¡Ja sents quan he suferit per tú, María!
'ja veus si he passat son y he patit ganá
sols per tindre ton cap per ells mania!

Y encar qu' haigis estat y ets tan tirama,
me sembla que tot t'ho perdonaria
si 'm desses teca y un vestit de llana.

A SUTANA.

¡No sé com t' atreueixes á mirarme
saben per bona tinta que 'm fas áasco!
¿Será que vols que t' donga un altre xáscu,
o que vols altre cop tractar d' aimarme?

Si per cás es aixó, vull apartarme,
perque 'm consta saber que D. Carrasco
es tan bestia y tan brut que si m' atasco
sols ab un cop de puny pot aplastarme.

Me ja sé que per mi, fiel Filomena,
aquell tros d' avestrus per poch te penja
despres d' habé escalfat ta pobre esquena.

Pero... jó 't salvaré; seré una hiena,
si es que tu 'm despenyas per diumenje
lo rellotje, l'anell y la cadena.

SALVADOR CORT.

XIVARRI.

— ¿Sabs que 'l pan de Viena m' agrada?

— Prou: pero á mi mes las forneras que 'l
venen.

En la Boqueria.

— ¿Que me 'n diu, Conchita, de l' escases
dels cuartos de hù.

— Jo! que mentres vajan en gran las doblas
de quatre no podrém queixarnos.

C.

En temps de las propagandas al aire libre.

—«Ciudadans»—deya un que tenia pre-tensions de ser diputat desganyitantse cridán des d' una cadira—«jo tolas las cosas las vuy justas, la lley, la rahó, la forsa... en fi...»

—«Aixó no es veritat»—l' interrompi una veu chillona que sortia del mitx del corro.

—«¿Perqué?»—preguntá l' orador tornantse mes groch qu' un formatxe.

—«Perque l' altre dia me vá tornar unas botinas dibent que no las volia perquè eran massa justas.»

—¿Que no hà marxat 'l tren de las 10 Esteve?

—¡Calli! ¿Que 'm coneix?

—¿Caramba? ¿No l' he de conèixer home?

—¡Ay! Jo 'm pensaba que están cregút vosté de que habia marxat, encara que 'm veijés no 'm conèixeria!!!...

—¡Vaija; de tant lluny es impossible sentirho?»—deya cremat un senyor molt alt que estava escoltant la *perorata* d' un dentista ambolant.

—¡Vosté array, que 's ben llarch per poderho sentir mes be que jo! respongué la cuarta part d' un pagés d' aprop séu mirant-sel ab cara riatltera.

FRANCISCO CLARASÓ.

Un manyà que s' habia de casar vá dir:

—Be ¿que hi aniré negre?

Y contestá 'l gueto d' ell:

—No, noy, no; val mes que 't rentis bé.

Un pobre home aficionat als versos trobá un que sempre fa *ulleras*, y aquet l' hi pregunta:

—¿Vols que 't fassi un *Sonet*?

—No: contestá 'l pobre home, fesme una moneda de cinch duros.

Una noya s' alababa de ser *salada* y l' hi contestá un jove:

—Donchs miri: no pot ser *salada* mentres tragini aquestas dos *pansas* al llavi.

Un dia Donya Elissa deya:

—Miren si soch fina, que sempre 'm rosegan las pussas y se 'm menjan los mosquits.

GESTUS.

BEN ESCRIT Y MAL COMPRES.

No poguentne ni parlar en Trillas. digué á sa filla, lo metje que 'l visitá y per cert n'es castellá:

—*Le cayó la campanilla.*

Sentint aixó, se conmon lo malalt; y encar res diga ab senyas indica prou vagin al carrer del Bou en una certa botiga.

Comprenentho, 'l metje riu, á la cuenta era que 'n Trillas, tot pasant, puig aprop viu, va llegí 'l retol que diu: «Se colocan campanillas.»

ROCH Roca y Roqué.

EPIGRAMAS.

Un minyó cansaladé que 's pensa tenir talent passant per un cert carré se vá adonar d'un papé firmat per l'ajuntament.
—De qué tracta?—preguntá
—De 'ls drets dels porchs.—l' hi van di: y parant d'enrahoná á llegirho se'n vá aná dihent:—M'interessa á mi.

MANEL H.

Sempre 'm dius que soch pacient y que may me solch cremar, molt bé 'ls cabells ahí vespre se'm navan socarrimant.

J. TARRAU.

Encar que cap religió, diu que no té D. Aureli, jo estich ab la convicció, qu' ell, á un sant te devoció, y aquest sant... es sant Corneli.

Ab sa muller disputant deya lo cego Ventura:
—Fuig; vesten del meu devant... ¡no't vull veure ni en pintura!—

Ll. BASSOLS.

Un aná determinat á trobá un pobre xicot y ab un fort cop de garrot lo va deixar mitj baldat. Mes li diu mirant millò:
—L' hi pres per altre.—y, ab gracia, respon ell:—Si no es això avuy feya una desgracia.

RAHOLA.

—Lo menjar sempre pollastre á mi me fa molta set.—
(deya un senyor molt ricatxo á un pobre y trist obrer;)
y aquet, ab veu llastimosa, li va respondre:—Don Pep; lo no poderne menjá á mi encara'm fa mes set.

COLINAP.

CANTARELLAS.

Ramon te volta al carré, Cristòfol... un' altre cosa; jo, per tú, sempre de guardia ¡com se coneix qu' ets hermosa!

GARLOPA.

Que 'l teu amor es *platonich* sempre que 'm trobas me dius; lo meu es *aristotelich*: vé t' aquí perque renyim.

A. S. y Ll.

T' aborreixo Marieta perque al ball te vaig trobar; que no vull que la gent diga qu' ets tú la que 'm fas ballar.

Avuy m' há dit un qu' ets xinxa y m' ha sorpres Marieta ¿si ets xinxa, ja que t'estimo, perque no vens á la alcoba?

FRANCISCO CAMBLA.

Si ta mare se'n diu Rosa y 'l teu pare Anton Roser, tu ets, nineta, la poncella que algun dia culiré.

J. DE M.

Si ploras perque no escrich ò perque no't faig prou *l'os* lo dia, donchs, que jo't planti, ¿d'ahont treurás, nineta, 'ls plors?

E. X.

Soluciones del número passat.

De un forné al A-PA-RA-DON vegí una Co-CA ensucrada que me l' hauria menjada ab BOLETS d' alló millor.

FRARE LLECH.

XARADAS.

(A mon amic Gestus.)

Sent jo un tipo original tres hu y tres dos dels mes llestus, vull que uns versos dos dos Gestus dediquis á la total; perque dos hu 't dich formal que la dos prima tercera, filla de dos dos postrera, es una tres tras hu prima que 't dich hu dos que 'l estima lo cor que 'm fa dos darrera.

JOAQUIM PAGÉS.

Ab lo tot de dos tres no 's guihi ningú; jo are 'ls aviso perque no val hu.

MANEL H.

ENDEVINALLA.

Jo tinch quatre germanetas totas éllas diferents só al cantó de las pessetas y cumplerta als manaments. Me te en Pitarra y l' Arnau y 'ls serveixo ab molt agrado me troban al mitj de un cau y també al centro del Prado.

JOSEPH CAMPAMÀ.

(Las soluciones en lo proxim número.)

CORRESPONDENCIA.

J. Ribas: un altre dia.—J. Llopert: lo seu 's fa duplés.—F. Ll. y B.: no senyor.—B. Poli: potsé anirà: 'ns agrada: envihi alegre.—M. Font: mirarém de complaurel.—Dostontos: quan posarém geroglífichs, que será prompte, 'l seu será 'l primer: lo restant, escepció feta de las preguntas, no 's serveix.—Ramoneta Serrallera: si porta tants *garrons* en las fanilles com en sos versos cregui que vosté es bastant bruta.—Manuel H: te molta rahó 'n queixarse; fou descurt del caixista; dispensi: lo qu' envia anirà.—Revoltós: aprofitarem gran part de lo que 'ns remet.—B. Galtés: aquesta vegada no ha estat prou felis.—Caixaler: lo que 'ns envia es massa conegut.—Frare Llech: las soluciones están molt bé; la poesia es fluixeta.—Vicentó: quan nabem rebut la seva ja 's componia un' altre contestació: no s' apuri que la polémica será llarga y s' hi podrà esbrabar.—Agustí Planas y Oms: los cantars y un epigrama están bé.—Joaquim Aymami: fassi cosas de gresca y l' hi estimarém mes.—Camell: anirà pero tinga paciència.—Camas de plata: si bé te las camas de plata, los seus versos no valen dos quartos.—Campamà: no 's desanimi ja ho posarém.—Pagés: no fassi 'l pagés que lo seu es molt senyó.

Han enviat xaradas y endevinallas que se insertaràn: A. F. y V.—Frare Llech.—Fraderich Prieto.—R. M. F.—Solá de Bou de Reus.—Manel H.—Revoltós.—Dos fills de Catalunya.—Pagés.—Campamà.—Camell, y Camas de plata.

RECLAM.

Ciment de superior calitat. Gran rebaixa de preus.—Ocata, 8, Barcelona.

Estampa de C. Miró, Barbará, 12.